

Mas el Cingle

Talamanca

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: Masia el Cingle, carretera BV1221 km 26,9, 08279 Talamanca
Emplaçament km 26.9 de la BV-1221 carretera Terrassa-Navarres

Coordenades:

Latitud: 41.73776
Longitud: 1.95858
UTM Est (X): 413398
UTM Nord (Y): 4621185

Classificació

Número de fitxa 08277-48
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Medieval Modern Contemporani
Segle XIII-XX
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 014A00013
Autoria de la fitxa Quim Serdà Manau
Data de registre de la fitxa: ds., 15/09/2007 - 02:00

Descripció

La casa, que ha sofert ampliacions i modificacions, presenta un bon aspecte exterior. El cos principal, té la planta rectangular. Presenta planta baixa, primer pis i golfes, amb teulada a dues aigües amb el carener paral·lel a la façana principal. Com a cossos annexes trobem la torre de guaita, el pallier i la masoveria. El

cos més antic és el que avui funciona com a centre de distribució de la casa. Es manté l'accés per el portal amb arc adovellat situat al mig de la façana de migdia. Els carreus ben treballats d'aquesta entrada destaquen per damunt de la resta del parament, amb blocs de pedra de diferent mida, morter i en algun tros, arrebossat i pintura. S'obren finestres a tots els pisos i per tots costats, seguint el patró constructiu de llinda monolítica recolzada damunt brancals i amb escopidor. Les ampliacions de la casa han fet que alguna d'aquestes antigues finestres s'hagin convertit en nous accessos cap a l'interior de la casa. A dintre, l'antic nivell de circulació ha estat cobert i anivellat per rajoles. A la planta baixa s'observen encara algunes de les voltes de canó i arcs apuntats dels antics corrals i celler (segle XIII). Algun dels arcs que s'hi veuen però, són de nova factura, i la pintura i un nou sostre de fusta, amaguen el parament antic. Un espai central condueix a diferents estances, mitjançant portes amb llinda i brancals que no han estat tapats. Així, destaca en una estança el forn de pa, en un espai habilitat avui com a sala d'estar, i en una altra, una tina interior, amb els cairons ben conservats, i que ha estat habilitada com a despatx. Actualment, aquesta planta baixa disposa de menjador, sala de reunions i sales varies, a més de trobar-s'hi la cuina, feta en una de les darreres ampliacions de la casa al costat de ponent. Aquesta s'ha habilitat a l'interior d'un antic porxo, que per damunt, a l'alçada del primer pis, funciona com a terrassa. Per damunt de la planta baixa, hi ha el pis com a vivenda, i que avui s'ha habilitat (alguna manté els festejadors). Per sobre d'aquest pis, l'antiga dispensa ha estat transformada avui en més habitacions. Una d'aquestes té l'accés a la torre de guaita (segle XVII) al costat nord, amb coberta a quatre aigües i obertures als quatre cardinals mitjançant dues finestres allargades per costat coronades per estrets arcs de mig punt. A l'exterior hi destaquen diferents espais. Al llevant de la casa un espai descobert amb un porxo en un dels costats servia com a centre productiu, i manté encara, alguna de les peces utilitzades per a la fabricació d'oli. Destaquen la premsa i quatre grans dipòsits de pedra, d'una sola peça, molt ben conservats. El trull es conserva també perfectament al davant del paller, on té una funció ornamental. Una antiga portadora de raïm i bóta de fusta complementen aquest espai, en que s'hi troben també, una xemeneia i llar de foc de nova factura. A l'alçada del primer pis, i per el costat septentrional, trobem un pou exterior avui tapat. Altres estances exteriors, avui magatzems, connecten amb el cos principal mitjançant escales i/o ponts de pedra. Més apartat d'aquest espai, trobem l'antiga casa dels masovers i el paller, del 1625. Una immensa bassa per emmagatzemar l'aigua de la muntanya, resta avui, seca. El subministrament s'aconsegueix remuntant i dipositant l'aigua des de la mina d'aigua que es localitza a baix, a la riera. Així doncs, veiem com al voltant del cos central s'hi han anat incorporant nous espais, conforme les necessitats del mas així ho requerien. Aquest fet es constata per alguna data que trobem a les llindes de portes o finestres. Interiorment la distribució original ha estat, en part, transformada per acollir les habitacions, estances i serveis de que el mas avui disposa. Tot i això, els espais més emblemàtics (celler, salons, i habitacions) s'han mantingut.

Observacions:

Als voltants del mas hi trobem plantats un gran nombre d'arbres de diferents espècies, la majoria no autòctons de la zona.

Història

Durant la repoblació al segle XI, alguns colons s'agruparen a la sagrera, però la majoria es dispersà en masies petites i aïllades organitzant l'explotació del territori. A l'edat moderna, i superada ja la pesta negra, les millores tècniques transformaren els petits masos medievals en grans unitats econòmiques: al primer pis, l'àrea productiva; al segon, la residència; i al tercer el rebost. Aquesta organització s'estendrà fins ben entrat el segle XX, quan la necessitat de continues inversions, els baixos preus dels productes del camp i l'imparable desenvolupament industrial conduirà al progressiu abandonament de les terres i en alguns casos, també de les pagesies. La primera notícia històrica del mas la trobem en un document de l'any 1266, on consta que Guillem de Singla, del mas del mateix nom, ven a l'abat del monestir de Sant Benet de Bages un

dels molins de gra que té en el terme. Encara que aquest document no en parli, hem de creure que el molí de gra era al torrent del Güell. BALLBÈ (1997:36) La següent notícia la trobem en un inventari del castell de Talamanca de l'any 1332, on la propietat apareix citada amb el nom de Mas del Cingle. SITJES (2003 :30) Més endavant, trobem un fogatge de l'any 1497, on hi consten els noms dels caps de família del terme de Talamanca. Hi apareix Miquel Sincha. L'any 1553, a partir d'un altre document sabem que el propietari del mas és Valentí Singla. En el capbreu de Joan Serra efectuat l'any 1609, elaborat amb una utilitat econòmica, es pretén, sobretot, que tots els propietaris del terme declarin al senyor del terme les seves propietats, els seus límits, el perquè i des de quan les posseeixen, i què en paguen, amb una finalitat fiscal. Hi consta Fermí Singla, del terme municipal de Talamanca, pagès i hereu del mas Singla. Com a propietats hi consten el mateix mas Singla, així com el mas Riera, el mas del Torrent i el mas de la Fornera en condició d'afegits. A més, una peça de terra erma al lloc anomenat la Solera Socarrada, i una peça de terra llogada al mas Camprubí. El fogatge de l'any 1658 ens fa coneixedors que Fermí Singla era l'hereu de la casa. En el de 1735, Fermí Singla habita en el mas i és censat amb tota la seva família. D'aquest mateix any sabem que Fermí Singla va pagar de contribució: per les terres, 254 rals i 10 diners; per la casa, 24 rals; pel personal, 95 rals; i pel bestiar, 18 diners. El fogatge de l'any 1775 ens diu que Isidre Singla és el propietari del mas. El fogatge de 1781, ens diu que Josep Singla és l'amo de la casa de pagès. Per una declaració cadastral d'aquest mateix any, sabem que Isidre Singla té 12 quartertes de conreu, 53 jornals de bosc, d'erm i de roques. Tres jornals i mig de vinya i d'horts. És el propietari de la casa, disposa de personal i té dos muls. Per aquesta declaració va pagar 364 rals i 11 diners. BALLBÈ (1997:35) Pel que fa al segle passat, sabem que fins l'any 1995 el mas va ser propietat de la família Singla, quan en aquesta data l'hereu i propietari va vendre la masia a Gustavo C. Carrasco, qui canviaria el nom de masia el Singla per Cingle. A partir d'aquest moment, el mas va ser plenament restaurat i adequat en tots els seus espais, amb el propòsit de que es convertís en un hotel de luxe. Per ara, aquest fet no ha sigut possible.

Bibliografia

BALLBÈ, Miquel (1997). Les cases de pagès de Talamanca. Ajuntament de Talamanca, Moià. SITJES, Xavier (2003). 'Inventaris dels castells de Talamanca i Rodors, de l'any 1332'. Dovella núm. 82, Manresa.

